

## Arrest

nr. 36 894 van 11 januari 2010  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X  
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Unie, zijnde haar Belgisch minderjarig kind. Zij legt hiertoe een geboorteakte van haar kind neer.

Bij haar aanvraag, met name in de bijlage 19ter, wordt verzoekster verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 17 augustus 2009, bijkomende documenten over te leggen, zijnde een bewijs van inkomen van de gevestigde, een bewijs van ziekteverzekering, een bewijs dat zij in het

verleden ten laste was van de gevestigde, een attest van onvermogen en een bewijs dat ze niet ten laste is van het OCMW.

Op 3 september 2009 legt verzoekster een bewijs van ziekteverzekering neer, alsook een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij afziet van een verhoogde uitkering equivalent leefloon categorie E (personen met gezinslast) en enkel een leefloon categorie B (alleenstaand – op basis van een Belgisch kind ten laste) wenst te behouden.

Op 24 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 18/05/2009 door M., A. (naam en voornamen) geboren te C., op (in) (...) van Angola nationaliteit, geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).*

*Reden van de beslissing (2):*

*XXX Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene krijgt zelf leefloon van het OCMW en dit in categorie B (alleenstaand op basis van een Belgisch kind ten laste). Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van hetzelfde kind dat ze zelf ten laste neemt in het kader van het krijgen van leefloon.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoekster zet ter adstruering van haar middel het volgende uiteen:

*“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:*

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger :*

*betrokkene krijgt zelf een leefloon van het OCMW en dit in categorie B alleenstaand op basis van een Belgisch kind ten laste). Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van hetzelfde kind dat zij ten laste neemt in het kader van het krijgen van een leefloon.*

*Dat gesteld wordt dat verzoekster niet ten laste kan zijn van het Belgisch kind.*

*Dat verzoekster op geen enkel wijze leefloon had kunnen bekomen dan door het hebben van een Belgisch kind.*

*Dat de jure een minderjarig kind geen uitkering kan ontvangen zodat zulks juridisch formeel wordt opgelost door het leefloon aan de moeder uit te keren. Dat mocht het kind echter geplaatst worden of bij een andere familielid worden ondergebracht dat zou verzoekster de uitkering niet meer ontvangen.*

*Dat zij derhalve wel degelijk ten laste is van haar Belgisch kind.*

*Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing faalt.*

*Dat bijkomend art. 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.”*

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de

bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De juridische grondslag, met name artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) werd vermeld, alsook de reden waarom aan verzoekster het recht op verblijf wordt geweigerd, met name omdat ze zelf een leefloon krijgt van het OCMW en dit in categorie B (alleenstaand op basis van een Belgisch kind ten laste), waardoor ze niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van hetzelfde kind dat ze zelf ten laste neemt in het kader van het krijgen van een leefloon. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

Verzoekster bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Zoals de verwerende partij opmerkt, luidt artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”*

Uit artikel 52, §2 van het KB van 8 oktober 1981 blijkt welke documenten door verzoekster moeten worden neergelegd:

*“1/ het bewijs van de identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet.*

*2/ voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet: het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie.*

*3/ voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”*

Uit deze bepalingen blijkt dat verzoekster, die haar aanvraag heeft ingediend in functie van haar kind dat in 2006 werd geboren, dient aan te tonen dat zij ten laste is van dit kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster dit aantoon, wel integendeel uit het attest van het OCMW blijkt dat verzoekster een leefloon categorie B (alleenstaand – op basis van een Belgisch kind ten laste) ontvangt van het OCMW. Het bedrag dat aan verzoekster wordt toegekend is aldus gebaseerd op het feit dat zij een alleenstaande is en dat zij een Belgisch kind ten laste heeft. Verzoeksters argument dat een minderjarig kind geen uitkering kan ontvangen, zodat dit wordt opgelost door aan de moeder een leefloon uit te keren, is niet dienstig daar een leefloon impliceert dat men ten laste is van de Belgische staat, zodat verzoekster per definitie niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ongeacht of dit leefloon aan haar, dan wel aan haar minderjarig kind wordt uitgekeerd.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat verzoekster niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van het

Belgische kind dat ze zelf ten laste neemt in het kader van het verkrijgen van een leefloon. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU